

KLAMEJA, v. a. 1. (skepp.) Vid kalfatring drifva drefvet in i näten.

KLAMHÄLL, f. 2. Se *Lupphäll*.

KLAMMER, se *Klamra*.

KLAMMERI, n. 3. (fam.) Gräl och slagsmål. *Komma i k.* — Ordet är bildadt efter det fr. *Clameur*, från lat. *Clamor*.

KLAMP, m. 2. (skepp.) Trästycke af olika form och storlek, som tjenar till att fasthålla andra trån, tåg o. d. Se f. 5. *Fångklamp*, m. fl.

KLAMPIG, a. 2. Klumpig; som en klamp.

KLAMRA, f. 1. (t. *Klammer*) 1) Hake. — 2) Parentestecken, liknande en hake.

KLANDER, kländ'r, n. sing. 1) Klandrande. *Ingen kan undgå k.* *Ett orättvist k.* — 2) Invändning, protest emot något vid domstol. *K. å köp, å testamente.* *Inkomma med k.*

KLANDERFRI, a. 2. neutr. — *fritt*. Fri för klander; oklanderlig. — *Klanderfrihet*, f. 3. — *Klanderfritt*, adv.

KLANDERLÖS, a. 2. Se *Klanderfri*. — *Klanderlöshet*, f. 3. — *Klanderlöst*, adv.

KLANDERSJUK, a. 2. Mycket fallen för att klandra.

KLANDERSJUKA, f. sing. Begär att klandra.

KLANDRA, v. a. 1. 1) Muntligen ell. skriftligen yttra sitt ogillande af person eller sak. *K. någon utan skäl.* *K. en författares skrifter.* (Absolut) *Begär att k.* *Vara fallen för att k.* — Brukas äfv. neutralt, t. ex.: *Man k-r, att han sagt detta.* *Hafva att k. på något.* *Man har intet att k. på hans seder.* — *Syn.* Se *Tadla*. — 2) Vid domstol anföra klander å något. *K. ett köp, ett testamente.* — *Klandrande*, n. 4. o. *Klandring*, f. 2.

KLANDRARE, m. 3. En, som klandrar.

KLANG, m. sing. Ett så beskaffadt ljud, då luftens dallringar äro regelbundna, d. v. s. af samma hastighet. *Silfrets k.* *K-en af en klocka.*

KLANGFIGUR, m. 3. (fys.) Figur, som bildar sig på en skiffva, af derå strödd fin sand, då skiffvans kant i rätt vinkel strykes med en violinstråke, i en punkt, som utgör ungefär midten af ett svängande ställe.

KLANGFÄRG, m. 3. Tonhöjden af en klang.

KLANGLÖS, a. 2. Som saknar klang. *En k. metall.* — *Klanglöshet*, f. 3.

KLANGRIK, a. 2. Som har mycken klang. *En k. metall.* — *Klangrikhet*, f. 3.

KLANGÅR, n. 3. (bibl.) Jubelår hos de fordnas Judarna.

KLAPP, m. 2. 1) Lätt slag med handen. *Gifva någon en k. på kinden.* — 2) Se *Portklapp*.

KLAPP, n. sing. (fam.) Se *Stryk*.

KLAPPA, v. a. 1. Slå med handen: 1) Sakta slå med handen, för att smeka. *K. någon på kinden, på axeln, under hakan.* *K. en häst på länden.* — 2) Slå hårdt med handen. *K. händer*, slå ihop flata händerna tätt efter hvarannat, för att gifva sitt bifall tillkänna. *K. tre slag på porten.* — *K. fram, in, upp, ut*, genom klappning i händerna kalla fram &c. — *K. på*, klappa på port, dörr. — 3) (fam.) Gifva stryk, piska upp. *Jag skall k. dig, om du inte vändar strax.* — *K. på, upp*, gifva dugtigt med stryk. — 4) Slå med klappträ o. d. *K. byk. K. kläder* (vid byk). (Boktr.) *K. formen*, sedan formen blifvit slutad, jemna stälarna medelst klappning. (Fig. fam.) *Det är k-dt och klart*, allt är redo och färdigt. — *K. ihöp, ned, till*, jemna genom klappning. *K. om*, åno klappa. *K. sön-*

der, klappa något så hårdt, att det går sönder.

— V. n. *Hjertat k-r*, hjertats puls slår hårdt.

— *Klappande*, n. 4. o. *Klappning*, f. 2.

KLAPPBRÅDE, n. 4. Bråde, hvarpå något klappas, t. ex. bykkläder.

KLAPPER, klapp'r, n. sing. Klapperstenar. Skrefs fordom *Klapur*.

KLAPPERSTEN, m. 2. 1) Liten rund sten, sådan som brukas till stenläggning. — 2) (sing. kollekt.) Sådana stenar i mängd.

KLAPPERSTARR, m. sing. Ett slags mångårig gräsväxt. *Carex glareosa*.

KLAPPERT, klapp'rt, m. 2. (t. *Kloppe*) Väderlucka, ventil.

KLAPPFISK, m. sing. kollektivt. 1) (pop.) Se *Stöckfisk*. — 2) (fam. skämtv.) Se *Stryk*.

KLAPPHINGST, m. 2. En genom slag med en trähammare på testiklarna vallackad hingst.

KLAPPHOLTS, m. 2. (t. *Klopholz*) 1) Långt och smalt, ofta rundt stycke trä, med eller utan skaft, och begagnadt i åtskilliga handverk och yrken att klappa med. — 2) (boktr.) Trä, hvarmed formen klappas jemn.

KLAPPJAGT, f. 3. Sådan slags jagt, då manskap med klappande eller buller drifver djuret emot hållet eller de uppässande skyttarna, stundom äfven emot utsatta fången af garn.

KLAPPLÖPARE, m. 3. (skepp.) Enkel talja.

KLAPPRÄ, v. n. 1. (pop.) Göra ett buller, som liknar ett tätt uppreadt klappande.

KLAPPTORF ell. **KLAPPERTORF**, m. sing. Dytorf, som blifvit trampad eller klappad med brädlappar under fötterna.

KLAPPTRÄ, n. 4. Med skaft försedt, långt, smalt, tunt, flatt och något böjdt trä, hvarmed bykkläder klappas.

KLAPUR, se *Klapper*.

KLAR, a. 2. 1) (om flytande ämnen) Fri för grumlande ämnen, ej grumlig. *K-t vatten, vin.* *En k. källa.* — 2) Säges om kroppar, som lemna fri och obehindrad genomgång för ljuset, så att man med lätthet kan se genom dem. *K-t glas.* *K-a fönster.* *K. som kristall.* *K. luft.* *K-t väder*, ej mulet eller töcknigt. *En k. dag, natt*, då det är klart väder. — 3) Säges om en yta, verklig eller skenbar, som öfverallt är lika ren, fri för fläckar. *Ell k-t spegelglas.* *Sjöns k-a spegel.* *En k. himmel.* *K-a ögon.* *K. syn*, då man ser föremålen klart och tydligt. — 4) Som har starkt och jemnt sken. *K. eld, låga.* *K-t ljus, sken.* — 5) (om ljud) Ren, hög och väljudande. *K-t ljud.* *K. ton.* *K. röst, stämma.* — 6) (fig.) Färdig, beredd. Mest i sjömansspråket. *Göra ett skepp k-t till afsegling.* *Göra k-t att vända.* *Göra spelet k-t.* *K!* befallning till någon manöver, t. ex.: *K. att vända!* — 7) (fig.) Säges om det, som är lätt begripligt, så att meningen ej kan missförstås. *Meningen är k. Lagens ord äro i den punkten tydliga och k-a.* *K-t bevis.* *Det är k-t, att . . .* (Log.) *K. föreställning*, sådan, då man väl kan skilja det föremål, som föreställer sig, ifrån andra, men icke uppgifva några dess kännetecken.

KLARA, f. 1. (sjöt.) Klar fläck på himmelen, i töcknigt väder eller emellan moln.

KLARA, w. a. 1. Göra klar, ren. *K. kaffe, brännvin.* — *Klarande*, n. 4.

KLARERA, v. a. 1. 1) Göra klar, färdig. *K. räkningar.* — 2) Liqvidera. *K. en skuld.* — 3) (sjöt.) *K. ett fartyg*, betala vissa afgifter derför, såsom hampenningar, m. m. *K. en*